

Со дрвена лажица
нагризана од црвоточина
ги сркавте валканите
селидби и прогонства,
гладот и студот
иста тажачка ви пееја,
исти полиња по родот плачеа,
и она малку живот во
изворите ви го секнуваа.

Ридовите ги нишаа и разлишуваа
наместо црвени ружи
со мирис на чист воздух
запалени гламњи никнуваа,
без венчавка за облаци ве венчаваа,
без крштивка ве прекрстуваа,
везден ви го наоблачуваа.

И викнавте, доста е!
Нови извори со нови души ископавте,
дрвената лажица гудало ја направивте
на гладот песна за збогум му пеевте,
ридовите рамници ги преоравте
со нови корења ги насадивте,
тажачките недотажени
во крпче ги врзавте, од пепел
на изгорени гламњи
нови се преродивте
венчани и покрстени
цврсто по земја газевте.

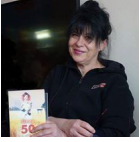
Та сега ли на душман радост да чините.
Ви фрлија горчливо семе во плодна земја,
косачите сал замижуваат и чекаат
корења од рамница во еден откос да откосат,
семето родно и плодородно да ви го уништат.

Доста е

Среда, 17 Август 2016 02:00

Та сега ли рака на деда и прадеда да кревате
лажни свечености со крв таткова да налевате,
со покривач од страв на брата очи да покривате.
Уште едно проклетство ви калемат
разбудете се и викнете, доста е!

Славица Митровска-Цаци